

Ετήσια Γενική Συνέλευση ΣΕΒ
Πρωινή Συνεδρίαση
26-5-2004

Χαιρετισμός
κ. ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
Προέδρου της Ετήσιας Συνέλευσης ΣΕΒ

Κυρίες και Κύριοι,

Ευχαριστώ τη Συνέλευση για την εκλογή και αναλαμβάνω την Προεδρία της Συνέλευσης. Από τη θέση του Προεδρεύοντος και χωρίς να έχω άλλη ιδιότητα σχετικά με τη διοίκηση του Συνδέσμου, δικαιούμαι να έχω άποψη μόνο για τα διαδικαστικά θέματα της διεξαγωγής της συνέλευσης και όχι και για τα εσωτερικά και τα της λειτουργίας του ΣΕΒ.

Αφού όμως όπως βλέπω το πρόγραμμα προβλέπει πως πρέπει να απευθύνω κάποιο χαιρετισμό, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας κάποιες σκέψεις σχετικές με την οικονομία του τόπου.

Η πρώτη αφορά το μέγεθος του δημόσιου τομέα στην ελληνική οικονομία. Τα στοιχεία για την κατανομή κονδυλίων από τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης δείχνουν ότι η Ελλάδα έχει και συνεχίζει να ενισχύει ένα δημόσιο τομέα που είναι αισθητά πιο μεγάλος από τους αντίστοιχους των άλλων μελών της Ευρώπης, των 15.

Αλλά και τα νέα μέλη από τα οποία 8 ανήκαν άλλοτε στην Κομεκόν του υπαρκτού σοσιαλισμού, έχουν σήμερα μικρότερο δημόσιο τομέα από μας. Είναι δυνατόν το γεγονός αυτό να μην έχει αντίκτυπο στην ανταγωνιστικότητα και τις δυνατότητες ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας;

Ένα άλλο θέμα που αξίζει ίσως να μας απασχολήσει είναι η απουσία ενός ξεκάθਾਰου εθνικού στόχου για το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Ακούγεται καλά η επίτευξη της πραγματικής σύγκλησης, αλλά είναι κάτι πολύ πιο ασαφές από την είσοδο στην ΟΝΕ που μας κινητοποίησε ως λαό τη δεκαετία του '90 ή από την φιλοξενία των Ολυμπιακών Αγώνων που ήταν νομίζω ο βασικός μας στόχος την τελευταία πενταετία.

Ίσως μας λείπει ένα πρότυπο, ένα παράδειγμα προς μίμηση. Πάνε 7, ίσως και 8 χρόνια που σε κάποια συνάντηση της ηγεσίας του Συνδέσμου με τον τότε Πρωθυπουργό, είχαμε προτείνει να θέσουμε ως στόχο το ιρλανδικό μοντέλο. Μας αποπήρε τότε ο παριστάμενος Υπουργός Ανάπτυξης με τη φράση «ε, όχι και να γίνουμε Ιρλανδία». Πίστευε φαίνεται ότι το μόνο που μας απασχολούσε ήταν η μείωση των φορολογικών συντελεστών.

Φοβάμαι ότι σήμερα και να θέλουμε, είναι πια άπιαστο όνειρο το να φτάσουμε το κατά κεφαλήν εισόδημα και το βιοτικό επίπεδο της Ιρλανδίας. Ίσως όμως κάποιος στόχος, όχι τόσο φιλόδοξος, να είναι ακόμα επιτεύξιμος. Ας πούμε το οικονομικό επίπεδο της Ισπανίας, μιας χώρας που όταν λίγο μετά από μας μπήκε στην τότε ΕΟΚ, είχε σχεδόν πενταπλάσια ανεργία από την Ελλάδα και ελάχιστα πιο υψηλό κατά κεφαλήν ΑΕΠ.

Είναι άλλωστε η Ισπανία πιο κοντά σε μας από πολλές απόψεις, από το κλίμα ως κάποια πολιτισμικά στοιχεία. Είμαστε και σε παραπλήσια φάση κοινωνικού μετασχηματισμού, με απότομη μείωση της απασχόλησης στον πρωτογενή τομέα και σχετικά μαζική είσοδο των γυναικών στην αγορά εργασίας.

Φαίνεται όμως ότι η Ισπανία ασκεί πιο αποτελεσματική πολιτική από μας. Εκεί που εμείς για παράδειγμα κυνηγάμε τον τουρίστα των οργανωμένων ομαδικών ταξιδιών, που έρχεται για μία ή δύο βδομάδες με όλα πληρωμένα, η Ισπανία έχει πετύχει να γίνει για τους Βορειοευρωπαίους τόπος παραθεριστικής κατοικίας με διαμονή πολλών εβδομάδων, ίσως και μηνών κάθε χρόνο και σταδιακά εξελίσσεται σε τόπο μόνιμης κατοικίας για άτομα της τρίτης ηλικίας με μέσα ή και υψηλά συνταξιοδοτικά και άλλα εισοδήματα από τις χώρες του Βορρά.

Η αγοραστική δύναμη των ατόμων αυτών είναι ασφαλώς ένα πολύ δυνατό τονωτικό για τη ζήτηση αγαθών και υπηρεσιών από όλο το φάσμα της τοπικής οικονομίας. Τι εμποδίζει την Ελλάδα να κινηθεί με έντονους ρυθμούς σε μια αντίστοιχη κατεύθυνση; Σίγουρα όχι η ηλιοφάνεια, οι ατέλειωτες δαντελωτές ακτές και τα διάσπαρτα με όμορφα νησιά ελληνικά πελάγη.

Πριν κλείσω θα ήθελα να πω κι εγώ δυο λόγια για τον Δημήτρη Κυριαζή, τον παλιό μας Πρόεδρο που ξαφνικά έφυγε από κοντά μας. Δεν θα ξεχάσουμε όσο ζούμε τον ακούραστο, τον μαχητικό, τον καινοτόμο Πρόεδρο που με σύνεση και διαλλακτικότητα οδήγησε, αλλά και ανανέωσε τον ΣΕΒ μέσα από τις «συμπληγάδες» της τότε εποχής.